

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO DANDOLO.

I vist coses estranyes y xocants desde que soch al mon; pero cap com fa que vaig veure aquest dia a bordo del *Dándolo*.

Al peu de una de las escalas que conduheixen al pont siti molt apropiat, y agradable, vistosa exposició de pantorrillas y peuhets de las minyones curiosas que pujay baixan vaig veure bolegar unas faldillas neeras. Corro tot seguit y pego llambregada.

Horror! En lloch dels péus menuts que m'esperava, vaig veure sobre 'ls esglabons trapats, de ferro, uns penharros de camàlich; en lloch de la polacra de pell fina, unas sabatassas de panyo ab civellas; y en compte de las tornejadas pantorrillas, unas camas barrueras ab mitjas d'estám casi al garró, que s'escorrian fent arrugas.

Lo ser humá que baixava no era una dona: era un capellá: las faldillas que volegavan no eran unas faldillas sinó una sotana.

Y darrera de aquell capellá un altre, y darrera encare un altre.

Tres capellans a bordo del *Dándolo*! Sembla mentida.

Figúrinse, sinó l'efecte que hauria fet als neos la presencia de tres garibaldins, ab la brusa roja cenyida al cos, passejantse amunt y avall per la gran Basílica de Sant Pere en Roma.

Fins los petits péls de la corona se 'ls haurian erissat; y las voitas de la gran Basílica haurian retumbat, al crit de:—[Sacrillegi!.. [Profanació!..

Garibaldi a Sant Pere es un anacronisme, un contrasentit, com es contrasentit y anacronisme capellans al *Dándolo*.

També 'l *Dándolo*, aquest barco formidable que ha sigut l'admiració de Barcelona, es una verdadera Campana de Gracia, una verdadera Basílica: es la Basílica de la Libertat y de l'Unitat de Italia, es la millor defensa de aquell poble excomunicat, que fa com la nostra Campana de Gracia, va creixent ab las excomunicacions.

No hi ha un orga en cap iglesia de tota la cristianitat que tinga 'ls canons del *Dándolo*, ni calpasser en cap sagristia que allargui tant com aquells canons.

Los tres capellans anavan seguintlo y jo seguia als tres capellans, y observava l'admiració que 's pintava en lo seu semblant al veure totes las grandesas acumuladas en aquest terrible barco, que passeja pels mars la majestat de una nació potent, jove y vigorosa.

Al penetrar en lo dipòsit dels torpedos, com que la porta es un xich estreta, varen treure 's la teula com si entressin al sagrari de aquell temple nacional.

Tenian que humillarse davant d'aquells poderosos elements de destrucció, un dels quals bastaria per si sol, per esmicolar lo Vaticá!

Ahl pensava jo. Quina diferencia entre l'Italia dels vostres temps y la moderna Italia! Entre l'Italia dels austriachs, del Papa, del rey de Nápoli, del duch de Módena y de Toscana, y l'Italia filla del pensament de Mazzini, de la diplomacia de Cavour y de l'acció de Garibaldi!

Avants tot era opressió, esclavitut, vergonya, ignorancia, impotencia, servilisme. Avuy tot es grandesa, llibertat, progrés, dignitat, respecte.

Aquell poble aletargat, esmicolat, victima dels petits déspotas que l'oprimian, sens pietat, ni misericordia; aquell poble dominat per unas quantas famíllas poderosas y per una caterva de cardenals y de jesuitas; aquell poble desventurat, irrisió de Europa, que no conservava del seu passat gloriós més que 'ls grans monuments, al costat de una gran miseria, seria avuy desconegut pels homes que vinticinch anys endarrera 'l contemplavan.

Vosaltres, los que seduhin a la ignorancia y al fanatisme parlantlos del jas de palla en que ha de jeure 'l pobre presoner del Vaticá; vosaltres los que no contents ab l'imperi de las ánimas aspiráu al absolut imperi de la terra, y malehiu de la civilitació moderna que tot ho invadeix, que s'impregna fins ab l'ayre que 's respira, que dulcifica las costums y cambia las creencias, vosaltres, los aferrats a las antigas tradicions, confessáu que havén perdut la batalla decisiva.

Los vostres temples s'esquerdan, las vostras prediccions desafortadas no tenen més eco que las riattillas de las multituds: los que avants vos seguian per entre tenebras y ab la vena de la fé posada als ulls, avuy vos giran las espatllas, buscant la llum que ilumina la rahó, y 'ls homes agermanats y tolerants, que fan de l'humanitat una sola familia, sense distinció de religions ni de creencias, miran com vosaltres los que portéu sempre l'evangeli als llabis y alberguéu en lo cor lo verí de totes las malas passions, vos estéu combatent y destrossant, com los corps afamats que a cops de béchis se disputan las entranyas de un cadáver.

Ah, si 'l bisbe de Daulia tingués un *Dándolo* plé de torpedos! Qué aviat se 'n aniria a fons lo barco dels meslissos! Y si 'l possehis l'arquebisbe de Toledo! Qué aviat estallaria en déu mil trossos lo barco dels carlins!

Italia 'l tè.

Italia, aquesta nació filla de si mateixa, que en alas de una gran idea condemnada y malehida pels Papas, s'ha elevat ràpidament al nivell de las nacions més poderosas, ha construït lo *Dándolo* y altres barcos semblants, no per ferne 'l mal ús que vosaltres, de segur ne farián, sinó per ferse respectar y per adquirir a tot arreu, la consideració deguda als pobles que adoptan la independència per aspiració, la llibertat per medi y 'l patriotisme per norma.

Lo *Dándolo* passejantse pels mars y visitant los ports no es una amenassa, es un exemple.

Lo dia qu'Espanya 'l comprega y vulgui seguirlo, y acavi de una vegada ab los restos de l'intolerancia

teocrática, despertí de la seva indiferencia política fins a governarse per si mateixa, adopti una administració ordenada y professi la santa religió del patriotisme, aquell dia tornarem a Italia la visita que 'ns ha fet, y 'ls canons de's nostres barcos y 'ls dels barcos italians rugiran a duo, cantant las glorias de la immortal rassa llatina.

P. K.

A LAS FOSCAS.

ANG, nang, nang, nang!
¿Saben qu' es aixó?

La campana d'un rellotje de Madrid que toca las quatre de la matinada. A Barcelona a aquesta hora ja hi ha molta gent que 's lleva: allá molts tot just se 'n van al lit. Consequencias de las costums! Aquí som com las formigas; tot ho fem a la llum del sol: allá son com las ratas pinyadas; tot s'ho arreglian a las foscas.

Pero aném al cas.

Tocan las quatre, y tot Madrid reposa: tot Madrid... fins en Sagasta.

Lo president del ministeri dorm com un babau, sense pensar en la dreta ni en la esquerra: ab un kilómetro de boca oberta... (per aquella boca un pam es poch) somia que tot l'hi va bè, que en Serrano se l'hi ajonolla als péus, que en Camacho arreplega la mar de dineros, que la nació está tota contenta y que la seva poltrona ministerial está més segura que may.

¡Vejin si aixó es somiar!

Mentres tant, en lo quarto de dormir, immediat a la arcoba, se sent un rumor sutil, un xiu xiu misteriós, inexplicable; més viu que 'l zum zum dels mosquits, pero més fluix que la ven humana. Y aquest ruid estrany, no es res més que una conversa que sostenen... ¿qui dirian vostés? Pues nada ménos que las diversas pessas que componen lo vestit de 'n Sagasta.

Si senyors: lo sombrero, la livita, la corbata, la camisa, una infinitat de prenas de roba extesas sobre una cadira y gronxantse en lo penjador, están sostenint la conversa més estranya y original que pogan imaginarse.

Y 'l tema de la conversa es lo pensament del president del ministeri.

En aquell moment parla l'hermilla:

—Jo, diu aquesta, avants sempre sabia lo que pensavay lo que volia fer. Parlo ja de molts anys: llavors era ell molt jove, y 'l seu llenguatge semblava 'l d'un home de conviccions. La llibertat, lo poble, lo progrés, la democracia, la soberania nacional, los drets naturals é inviolables! Veu's aquí lo seu repertori. Y, ab franquesa, jo crech que tot aixó ho deya de debó, perque tot l'hi sortia del cor, y com que precisament lo cor está sota men, coneixia perfectament l'origen de las sevas ideas. Després me vá semblar que 'l cor se l'hi refredava, y vaig perdre la pista del seu pensament.

Aquí salta 'l barret:

—Y llavors, donchs, diu lo tarot, devia ser quan jo

vaig comensar a coneixre lo que pensava. Si senyors; llavors va comensar a pensar ab lo cap. ¡Si n' hi vaig sorprendre de maquinacions! A té de barret, vos juro que més de quatre vegades m' havian vingut intencions de tirarme jo mateix al foch, al veure lo que aquell home arribava a concebir. Per ell tot era licit mentre pogués campar y fer forrola. ¡Blevarse, pujar, fer fortuna! Lo seu cap bullia, y dias y nits los passava recapitulant jugadas maquiavélicas y pensamientos de mal género. Al últim va sortir ab la seva, arribant a ocupar llocs importantíssims. Un dia va semblarme que 'l cap l' hi flaquejava, y ¡bona nit! may més va funcionar ab regularitat y may més vaig sentir lo bull dels seus pensamientos.

—Vaja, murmura 'l pantalón; veus aquí 'l misteri que jo no m' explicava. Quan va deixar de pensar ab lo cap, va ser quan va comensar a pensar ab la panxa. Si, si; això deu ser. Per' xó que jo 'm deya de vegades a mi mateix:—Aquest home està molt magre, aquest home no 's cuida del ventrell... ¡Veyám si 's morirà! Y a la quènta, devia ser que lo qu' el buscava era enfilarse ben amunt, per atracarse desde allí ab tota tranquil·litat. ¡Vaya! Apretant la seva panxa, ja 's comprén que sentia perfectament tot lo que dintre d' ella passava. Y lo que passava era teca en gran. Fos lo que fos y vingués d' allà bont vingués, lo seu pensament era fer gran acopi de turró y omplir-se la tripa. No podéu figurarvos lo que aquell home menjava: hasta va tenir de ferme aixamplar la trinxa perque 'l ventre no l' hi cabia dintre de mi. ¡Si n' hi vaig veure entrar de gasófia de diverses classes y procedencias! Allí turró lliberal, allí turró reaccionari, allí turró progressista, turró constitucional, turró monárquich, turró del 69, turró del 72, turró del 74... ¡fins turró republicà! Ara ja fa un quan temps que no l' entench: lo seu ventrell ha suspés las operaciones y 'm sembla que no hi sento res. Los pensamientos l' hi han fugit d' allí, y per més que 'm trencó 'ls botons buscant la causa, no 'n puch treure res en net. ¿Ab qué deu pensar ara?

—Lo qu' es ab lo cap, ja afirmo jo que no; diu lo barret.

—Y ab lo cor tampoch, xiscla l' hermill.

—¿Qui coneix, donchs, lo pensament de 'n Sagasta? pregunta la camisa.

Ningú respon.

Las pessas de roba se miran las unas a las otras, y per un curt moment reyna 'l silenci.

Una botina, que havia estat escoltant atentament en un recó, s' acosta al grupo y llevant una rialleta de satisfacció, exclama mirant a las demés prendas:

—Noyas, després de vosaltres, lo torn m' ha tocat a mi. Lo pensament de 'n Sagasta no 'l sab ningú més que jo.

—¿Tú? cridan tots a la vegada.

—Si, senyoras, si: ara en Sagasta pensa ab los péus. FANTASTICH.

Lo rector de Vinosos (Albacete) desde la trona va dir als seus feligresos qu' eran una colla de perduts, qu' estaven deixats de la mà de Déu y que 's condemnarian sense remey.

La causa d' aquest enfado era que aquell dia a la bacina no havia arreplegat més que sis quartos.

Jo ja ho veig: ab sis quartos no n' hi ha ni per en-solivar.

Y las dents de certs capellans son com la pedra foguera: quan xocan trehun xispas.

Los partidaris de 'n Zorrilla se diuen progressistas democràtics, y progressistas democràtics se diuen encare 'ls partidaris de 'n Martos.

Y 's disputan y 's barallen per determinar quins son los verdaders y 'ls lilegítims.

¿Quins son? Tots dos.

Sinó que 'ls de 'n Zorrilla progressan anant endavant y 'ls de 'n Martos progressan anant endarrera.

Suposan qu' en Camacho, a horas d' are, està rumiant una nova contribució.

¿Ne vol una que produirà molt?

Que la posi sobre tots los que diuen mal del govern.

Un altre meeting libre-cambista s' ha celebrat a Madrid.

Han parlat los mateixos homes de sempre, que han vertit las mateixas ideas ab las mateixas paraulas.

Lo qual demostra que a Espanya tenim una colecció de lloritos com no la té cap més nació del mon.

Ab repetir sempre la mateixa cantarella, ja 's guanyan lo xocolate.

Que pagan los inglesos.

Del Gil Blas.

«A Paris están representant Lo Rey se diverteix.

»A Madrid també.

»Solís que aquí es mes cara la representació.

»Y menos divertida.»

Dias endarrera hi hagué una explosió de pólvora en un quartel de Madrid. Molts artillers quedaren ferits gravement, y foren moltes las personas de totes las classes sociales que anaren a visitarlos a l' Hospital.

Pero entre aquestas personas no hi ha que contarhir al general Martinez Campos, ministre de la guerra.

L' héren del Zanjón, devia dir:

—Amigo, en aquets cassos, aquell a qui l' hi toqui la xina que se espavili. Ya veuran: dilluns s' obran las Corts, es molt probable que hi haja una explosió y jo seré el primer que hi pagaré 'l pato. Y quan l' explosió de l' esquerra m' haja fet mal, a veure si seran gaires los que vindran a visitarme.

Del corresponsal A del Brusi, que ab això de la es- guerra se l' hi posa la pell de gallina.

«Cada dia m' afirmo més en la creencia de que al últim sobrevindran grans catàstrofes.»

Si per cas pèl corresponsal.

Perque si puja l' esquerra, lo primer que faran será donarli las dimissorias, y se 'n haurá d' anar de la taula, sense que hagi acabat la gana.

Una frase que s' atribueix a n' en Sagasta:

«No renego pas de la Constitució de 1869. Estich disposat a plantejar tots los seus principis; pero necesito sis anys més.»

En Cánovas demanava quinze anys: en Sagasta 's contenta ab sis.

Y en Cánovas va caure al cap de algunas setmanas. Es probable qu' en Sagasta cayga d' aquí uns quants dias.

S' ha obert a Madrid una exposició de productes far- macéutichs.

Y lo que més crida l' atenció es l' insialació dels apotecaris de Barcelona.

Ja ho crech.

Pero no cal que busquin: medicina pèls fusionistas no n' hi ha. Molt al contrari.

De segur que ab una píldora no més arreglariam l' Espanya.

Vá dirse que ab motiu del part de la reyna 's dona- ria una àmplia amnistia a la premsa.

Y, efectivament, va sortir lo decret, indultant a aquells periódichs qu' estiguessen condemnats per sentencia ferma.

Qu' es com s' hi diguessen: no indultant a ningú, perque 'ls periódichs condemnats en primera instan- cia, tenen la causa pendent del fallo de las audien- cias.

Los fusionistas no tocan res que no ho falsifiquin.

¡Desde l' oposició parlavan sempre de la llibertat y ja la tenim la llibertat fusionista! ¡Una llibertat falsi- ficada!

Deyan que treurian la ley d' imprenta conservado- ra, y tenim ley d' imprenta conservadora, còdich pe- nal y medidas gubernativas.

Asseguravan que darian un indult, y ha sigut un bolado.

D' indult a la premsa no n' han donat més que un, la dia qu' ells van pujar al candelero.

Llavors sentenciats y encausats, tots hi van ser compresos.

Y es que llavors la major part dels periodistas en- causats eran fusionistas perseguits pèls conserva- dors.

Avuy donan per excusa que no volen prejudgar lo fallo dels tribunals.

¡Farsants!

En l' Ataneo obrer de Barcelona. Barbará 25 baixos, está oberta la matrícula tots los dias de feina de 8 a 10 del ves- pre y 'ls festius de 9 a 12 del mati. Las asignaturas del present curs son: Lectura y escriptura, Geografía, Aritmética, Gramática, Geometria, Dibuix, Teneduría de libras, Taquigrafia y Francés.—No podem menos de recomenar als treballadors que favoreixin las clases del Ataneo. La instrucció es la base de la Llibertat.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—De Palma 'ns escriuhen dantnos compte dels grans escàndols que ha promungut en aquella Catedral una missió de jesuitas. Paraulas textuales de un jesuita:—¡Donas lascivas! Beheu aygua fresca y se 'us passarà. Las prédicas han sigut per aquest estil. ¡Inde- cents! ¡A la presó!

Lo rector de Sant Celoni ha excomunicat varias ve- gades a la CAMPANA DE GRACIA ¡Déu l' hi pagui! L' altre dia 'l mateix rector va promoure un escàndol en l' iglesia, ab

motiu de un bateig. Ab mals modos y remolejant agafava la punta de la mantel·lina de las nenas y 'ls la tirava a la cara, exclamant:—Aquests llasos son la perdició de mol- tas noyas. ¡Mare de Déu quins rectors més singlars!

CAPS SUELTOS.

Las disputas del carlistas s' han complicat més y més, y hasta 'ls bisbes se las pegan d' un modo que deixa fret. Los bons prelats, a la quènta, cansats de confirmar nens, per distreure un xich l' estona se confirman ells ab ells.

Ningú ha comprés prou encara quina deu ser l' intenció del gran Navarro Rodrigo, que segueix mut ceco y sord. A mi 'm sembla qu' es molt fácil veure lo que 'l home vol: teni ab l' esquerra la fórmula, y ab la dreta... 'l cucharón.

L' impost que 'l pobre Camacho va posar sobre la sal, ha tingut tan grandios éxit que ningú pensa pagar. Los recaudadors prou corran avisant y endevant: ¡Sal!... Lo qu' es los quartos no salen y segueixen amagats.

Están vacants varias mitras, pero en Sagasta, ab los ulls fixats damunt de la esquerra, no s' ocupa d' aquest punt. Si jo elegís als nous bisbes buscaria homes forsuts, perque un bisbe, ara com ara, ha de tenir molt bons punys.

Entre la esquerra dinástica ja hi ha hagut xibarrí y crits, ab motiu del directori que ha de governar al partit. Si en lo moment en que neixen ja mostran aquets instints, quan tinguin dents y caminin ¡ay, pobre pell del país!

Com més va acostantse l' hora en que s' han d' obrir las Corts, més sembla que a n' en Sagasta se l' hi arrapa 'l mal humor. Fa com los estudiants mandras: no 's cuidan de las lliçons y al acostarse 'ls exámens, naturalment tenen por.

¿Creuran que en Cristino Martos, que va engatusat als companys fentlos declarar monárquichs, segueix sent republicà? Al que resolgui l' enigma se l' hi darà un exemplar d' un libre que té per títol:—Guia del home informal.

Los comerciants madrilenyos altre cop s' han reunit demanant lo libre cambi y altres cosas per l' istil. ¡Vaya un empenyo més raro en volgué enterrar 'l país! Ja 's morirà no s' espantín... ¡deixenlo acabar tranquil!

Lo gran indult per la premsa que va prometre 'l govern, al fi ha resultat un cero ó, com si diguessim, res. Ja ha fet bé 'l senyor Sagasta, perque per més que 's cansés dantli indults, lo qu' es la premsa no l' induiria a n' ell.

Diu que hi ha algú que treballa per ana unint poch a poch los elements de 'n Serrano y 'ls que forman la fusió. Molts afirmen que aquest pacte se plantejará en las Corts, y jo ajunto que si 's firma se deurá firmá al rebost.

A més de la gran miseria que allá a Andalusia hi ha, ara hi ha anat a verola a acaba-ho d' arreglar. ¡Bonich quadro! L' que 'l descriguí, ja té un títol ad equat:—Historia de la miseria, ilustrada ab molts grabats.

Sembla que 'l senyor Sagasta pensa presentá a las Corts un carretó de projectes que diu que agradaran molt. Jo no sé a qué 's refereixen; pero l' proje cte millor que podria presentarnos, sería l' de tocá 'l dos.

C. GUM.

NA frase que s'atribueix al duc de la Torre:
«Los inconvenients que troba al tractar de defensar los intereses de don Alfonso, no 'ls trobaria si desde un principi hagués treballat pel meu compte.»

Això ray.
Encare hi es a temps.

«La Unió catòlica es un mónstruo» ha dit lo Bisbe de Daulia.
Y 'l Papa ha enviat la benedicció a la Unió catòlica.
—Y què? diuen los carlins. Quan lo Bisbe de Daulia siga Papa tornarà a desbenehir-la.

Continúa la sequia a Aragó y a Andalusia, de tal manera que fins es inútil que sembrin: lo blat no neix.

Es a dir, si: fan com aquell pagès que deya:
—Hi sembrat patatas y may dirian que m'ha sortit? Una manada de tocinos que se me las han menjades.

Los paguesos aragonesos y andalusos sembran blat y may dirian que 'ls surten?
Manadas de recaudadors, d'investigadors y de comissionats de apremis.

—Fà vint anys que coneix a n' en Martos y puch afirmar una cosa.

—Qui a?
—Qu' es un home convensut. Unicament...
—Què?
—Està convensut, si; pero no sab de qué.

«Han llegit la carta del Bisbe de Daulia contra 'l Bisbe de Barcelona?»

Donchs figurinse un bisbe que pega manotada a la mitra de l'altre, y que quan l'hi té la mitra a terra l'hi dona una fregada d'orellas fins a ferli sortir sanch.

«Deliciós espectacle!» Y ditxós lo pais que com lo nostre té lutxa de toros, lutxa de galls y lutxa de bisbes!

Don Joseph Maria vá prohibir al *Correo catalan* que publicqués la carta ab que 'l bisbe de Daulia responia al bisbe de Teruel.

Naturalment, lo bisbe de Daulia, que per més senyas es fill de Mataró, vá agafar la ploma y vá embestir contra don Joseph Maria que, com saben, es andalus, cantantli las quaranta.

«Y are que jaze ozté zeño de Urquinaona?»
«Que no s'hi torna? Perque la cosa no pot quedar aixis: Si l'hi falta un padri disposi.»

Això m'fa pensar ab l'idea que un periódich vá atribuir a un mestre d'armas.

Aquest estava a punt de publicar un anunci que deya:

«Sala d'armas.—S'ensenya a tirar l'espasa, 'l floret, lo bastó y 'l sabre.—També s'ensenya a tira 'l bacul. Hi ha sala reservada per bisbes.»

Vaja, no pot negarse, es una bona idea.

Acabém de rebre la sigüent consulta:

«Sr. Director de la CAMPANA DE GRACIA.

«Tenim un duple y esperém de la seva amabilidad que vosté servirà desvaneixel. Segons la lley de Diputats provincials, cada elector podrà votar tres noms, per omplir tres assientos en la Diputació.

Y si 'l candidat está molt gras y no cab en un sol assiento? Crén vosté que l'hém de votar en companyia dels demés ó tot sol?

L'hi fem aquesta pregunta, perquè hém pensat donar los nostres vots al Sr. Fontrodona y sentiriam que un cop nombrat hagués d'estarse dret per falta de puesto. Donguins una explicació, si es servit.

—VARIOS ELECTORS.

L'explicació meva es molt sensilla.

Poden votar al Sr. Fontrodona junt ab un parell de candidats ben magres, y 'ls tres ja s'partiran l'assiento, com a bons germans.

L'Sr. Tort y Martorell está indicat per aquest cas.

En Martinez Campos als oficials que arriban de Cuba 'ls destina tot seguit al exercit del Nort.

Los fusionistas son aixis: una de calenta y una de freda.

Pero sucsebeix que ab lo cambi brusco de climas los que respecta 'l vómit, se moren de una pulmonia.

Ay, ay ¡qué 's morin! ¡Paciencial dirán més de un fusionista: se 'ls esborra de la llista y no 'ns fan la competencia.

A Mónaco la terra dels jugadors, fá pochs dias vá es-tallar un petardo de dinamita a la porta del Cassino.

Conversa:

—Me 'n vaig a Mónaco.

—A jugar?

—Sí.

—Mira que perderás.

—Cá: ja 't faig una posta que fará saltar la banca.

—Te 'n portas molts quartos.

—Tè, mira, aquest cartutxo.

—Es ben petit.

—Per fer saltar la banca ja n'hi ha prou, es un cartutxo de dinamita.

Ab aixó de l'esquerra les fusionistas están marejats y 'ls constitucionals diuen cegos als centralistas, y aquestos diuen cegos als constitucionals.

—Una caritat per amor de Déu. Germanet tinga compasió de un pobre cego.

Passa un transeunt y l'hi dona mitja pesseta.

Lo cego se la mira y exclama:

—Eh, senyor, aquesta mitja pesseta es falsa.

—Ay, ay ¡cóm ho coneix? ¿No diu qu' es cego?

—No senyor, gracias a Déu: lo cego es lo gos.

Are no més falta saber una cosa.

Dintre de fusió ¡quins son los gossos? ¿Son los constitucionals? ¿Son los centralistas?

No tardarém a saberho

Observin lo carretó de l'esquerra.

Los ministerials votarán al Sr. Angulo per la primera vice-presidencia del Congrès.

Nosaltres, si poguessim votariam al Sr. Triángulo.

Es mes republica.

Diuen, que ab motiu del nomenament del directori han surgit en l'esquerra algunas diferencias.

Los disgustats son los Sres. Becerra, Balaguer y Beranger.

Tres B. B. B.

Los enemigos d' aquests senyors son Moret, Martos y Montero Rios: tres M. M. M.

Es a dir, tres *mals*.

Un dels inconvenients de 'n Sagasta per combatre l'esquerra no es pas la falta de vots, sino la falta d'oradors.

Tots los homes de paraula que valian alguna cosa, se n'hi han anat, no quedantli més que 'ls pipiolis.

—Això ray deya un diputat fusionista: que 'm fiqui una credencial a la butxaca y jo 'm comprometo a enraonar per las butxacas.

S'ha donat la encomienda de Isabel la Católica a qui dirian?

Al bufo Arderius.

Ja saben lo que 's fan los fusionistas.

Volen estar bé ab l'Arderius, perque quan se 'ls acabin los turróns, aquest los contracti.

Lo rector de Sevilla destina sis mil duros a reconstruir la volta de la catedral de Sevilla.

Francament, me sembla que 'ls andalusos estarian més contents si 'l ministre de Foment se gastés sis mil duros per construir una volta de pans de cros-tons.

L'arcalde de un poble qu' en materia d' escriure comunicacions era molt tocat y posat, vá trobar en lo terme municipal lo cadáver de un home partit en quaranta trossos y acribillat a punyaladas.

Acte seguit agafá la ploma y posá 'l fet en coneixement del governador de la provincia, enviantli 'l següent ofici:

«En el término de H y á las tres de la tarde ha sido hallado el cadáver de un hombre partido en 40 cachos. Se ignora si se ha suicidado ó si le han matado de muerte violenta.»

Una senyora embrassada té desfalliments y está de mal humor.

Lo seu marit l'hi pregunta:

—¿Qué tens, tirona méva?

—Ay, no ho sé.

—¿Tens algun desitj, algun capritxo?... Diga'u: ja sabs que per tu 'm desvich, y que qualsevol cosa que vulgas, no haurás de demanarmela dos vegadas.

—Donchs si, tinch un desitj; pero temo...

—¿Què?

—Que 'm dirás que soch massa exigent.

—¿Vols callar? Digas.

—Llais no t' enfadis... Voldria...

—¿Què?

—Quedarme viuda.

Se troban pèl carrer un calvo que tenia 'l cap com un meló y un geperut que tenia un gep com una montanya vista de lluny.

Lo calvo era home que 's burlava de tot y preguntá:

—Mestre ¡qu' es aquest farell que porteu a l'espatlla?

A lo que respongué 'l geperut:

—¿Qué voléu que siga? 'L vostre pèl.

Un senyor arriba a un restaurant tot afadigat y plena de suor la cara, per lo que 's deixa caure sobre una cadira y s'aixuga 'l suor ab un mocador.

—¿Qué vol pendre senyoret? l'hi pregunta un mosso.

—Ja veurás, respon lo senyor, de primer dóna 'm una mica de respiro.

Lo mosso se 'n vá cap a la cuyna y torna dihent:

—De respiro a la cuyna no n'hi ha, senyoret.

Copiat del natural.

Es la una de la nit. Un senyor passa per l'acera de la Rambla de Canaletes en direcció a la plassa de Catalunya, tot fent tentinas.

A vuit ó déu passas de distancia camina també a la seva manera un borrarxo de taberna, espitregat, mal vestit y ab cara de demanar los diners ó la vida. Lo segon borrarxo 's mira al primer fit a fit.

Y un municipal de nit se 'ls mira a tots dos.

Aixis que embocan la plassa de Catalunya 'l municipal s'interposa al pás del segon creyent qu' es un lladre, l'agafa pèl bras y l'hi diu:

—¿Per qué seguís a n' aquest senyor?

L'interpelat se quadra y respon:

—¡Ay vatua 'l mon dolent! Esperava que caygués per ajéurem' hi a sobre.

LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Fór-my-la.*
2. ID. 2.ª.—*Llús-ti-ma.*
3. MUDANSA.—*Trapa-Tropa-Tropa.*
4. CONVERSA.—*Paco.*
5. GEROGLÍFICH.—*Las donas guapas guanyan a tothom lo cor.*

Han endevinat totes las soluciones los ciutadans Ramon Romanisquis, Pere dels Palots y Nicodemus, n'han endevinadas 4 Simbomba y Palitrochs, 3 Un Mataroni, 2 Jordana (a) Gori y Un Zulú y 1 no més Un Puerto-Riqueno.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Ramon Romanisquis, Noy Puet de La Bisbal, Salsitja, Un Recoletó, P. M. R. y Tururut Dotz'horas.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans J. Miró, F. Olivé, F. de P. Gasul, Un fadri de 15 anys, F. Llobel y G. Apotecari, Un Mata-la-Ce, y Babau Cistella.

Ciutada Pepet del Carril: No porti tanta presa; respecte a posarli la poesia en la *Campana* es bastant difícil: lo nostre col·laborador Guma es lo nostre poeta.—Angeleta Castanyer: Publicarém una conversa, un logogrifo y un quadrat.—Simon de Sedruol: Idem mudansa y conversas.—Baldomero Escudé Vila: Gracias per l'envio.—J. Ferrer y Oliver: Argel: Fa ja tant temps que ha sucsehit lo que 'ns diu, que publicarho seria molt inoportu.—Un recoletó: Publicarém un rombo y un logogrifo.—Noy Perel: Idem lo quento.—Romanisquis: Idem casi tot lo que 'ns envia.—Jordana (a) Gori: Insertarém la conversa.—P. F. P. Sant Celoni: Queda donada la noticia.—Xich de las B: Publicarém lo logogrifo.—Llam-brochs.—Idem lo quento y la conversa.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totes las fortunas.

Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d'or, formes distintas y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratissims, desde 1 1/2 rals fins a 18. Tot aixó ho trebaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s'etorgan grans rebaixas

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Atenció: Imp. de Lluís Tasso, Arch del, Vestre, 21 y 23

Entre 'l lleò de la dreta y 'l de la esquerra, molt será que no hi deixi la pell.